

Η μαγκιά είναι να πεις «όχι» σε όποιον σε παροτρύνει να παίξεις με μια κροτίδα

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Δεν υπάρχει γονιός που να έχει παιδί στην εφηβεία και να μην ζει συνεχώς με την έγνοια. Αγωνία για τις παρέες του, για το πού μπορεί να μπλέξει το παιδί, για το πόσο εύκολα μπορεί να παρασυρθεί σε καταστροφικές καταστάσεις και πόσο επιρρεπές είναι στους διάφορους κινδύνους. Από τη χρήση εξαρτησιογόνων ουσιών και το αλκοόλ μέχρι και την κατάχρηση του διαδικτύου και τους κινδύνους που ελλοχεύουν σε αυτό είτε μέσα από ψηφιακά παιχνίδια, είτε ακόμη και σε υπό κάλυψη πορνογραφικά πεδία.

Όλα τα πιο πάνω και τόσα άλλα, οδηγούν ολόκληρες οικογένειες στο να ζουν με το άγχος, το οποίο πολλές φορές φέρνει και τα αντίθετα αποτελέσματα. Και δεν είναι λίγοι οι γονείς που συμβουλευόμαστε μέχρι και ειδικούς για το πώς μπορούν να προλάβουν μια κατάσταση την οποία βλέπουν να τους έρχεται οσονούπω, για το πώς μπορούν να χειριστούν το παιδί τους αφού αντιλαμβάνονται από τη συμπεριφορά του ότι κάτι του συμβαίνει αλλά και για το εάν φταίνε οι ίδιοι, αν έκαναν κάτι λάθος και αν δεν πρόσεξαν κάτι όταν έπρεπε. Αμέτρητα ερωτήματα, πολλές ενοχές, μεγάλη αγωνία.

Ειδικοί δεν είμαστε και σίγουρα δεν μπορούμε να δώσουμε συμβουλές. Μπορούμε όμως να μεταφέρουμε τα ερεθίσματα που λάβαμε από ανθρώπους που έζησαν έναν εφιάλτη, μια δύσκολη στιγμή και μοιράστηκαν μαζί μας τις εμπειρίες τους. Στόχος τους να προφυλάξουν παιδιά και να στείλουν το δικό τους μήνυμα από τη δική τους εφιαλτική εμπειρία.

Αφορμή για αυτό το άρθρο αποτέλεσε η συνομιλία μου με έναν εκπαιδευτικό (σε άλλη σελίδα δημοσιεύεται η συγκλονιστική συνέντευξή του στον "Φ") ο οποίος κάθε χρόνο, τέτοια εποχή ξαναθυμάται πιο έντονα όσα πέρασε. Ο λόγος είναι ο ακρωτηριασμός του χεριού του, από κροτίδα όταν βρισκόταν στα χρόνια της δικής του εφηβείας. Ανέμελα και ευτυχισμένα χρόνια, με φίλους και άριστες

επιδόσεις στο σχολείο και με όλο το μέλλον να απλώνεται λαμπρό μπροστά του. Μέχρι που ήρθε εκείνη η στιγμή, εκείνο το δευτερόλεπτο που με μια έκρηξη σταμάτησε το χρόνο. Ξάφνου έσβησαν τα όνειρα, η καθημερινότητα, το γέλιο και επισκιάστηκαν όλα από τον πόνο, τα απανωτά χειρουργεία, τα νοσοκομεία... Ξαφνικά μια αβεβαιότητα για τα πάντα.

Αυτά φροντίζει εδώ και χρόνια να τα μοιράζεται ο ίδιος με δική του πρωτοβουλία, μιλώντας με μαθητές. Με παιδιά της ίδιας ηλικίας με τον ίδιο τότε. Τους μεταφέρει όλα όσα έζησε, τις δυσκολίες και τα εμπόδια που βρήκε μπροστά του σε όλους τους τομείς για εκείνη, τη μια στιγμή. Για εκείνο το δευτερόλεπτο. Άξιζε άραγε, όλος εκείνος ο πόνος και τα πόσα όμορφα έχασε σε εκείνη την τρυφερή ηλικία, για μια κροτίδα; Φυσικά και όχι. Στη συνομιλία μας φροντίζει να τονίσει κάτι πολύ σημαντικό. Ότι στα παιδιά με τα οποία μοιράζεται την εμπειρία αυτή, δεν λέει «μη», δεν αναφέρεται σε «απαγορεύεται» και σε κανόνες. Και σημειώνει, «για αυτό ακούνε τα παιδιά». Σημασία, λέει, έχει να θωρακίσουμε τα παιδιά να λένε «όχι» στον φίλο που θα τους πουλήσει την κροτίδα, στον συμμαθητή που θα τους παροτρύνει να φτιάξουν ή να τοποθετήσουν μία μαζί. Να τους εξηγήσουμε ότι η αληθινή μαγκιά είναι να λες «όχι» σε κάθε τι που δύναται να έχει καταστροφικές συνέπειες για τη ζωή και τα όνειρά τους.

Πηγή: philenews.com